

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

לפני כבוד השופטת כוכבה לוי

התובעים:

1. גולני גורג' ג'רבי
 2. ספיר ואקי
- באמצעות באת כוחם עו"ד רעות שדה

נגד

הנתבעים:

1. גלילה אבן חן
2. עלי פרעוני
3. מאיה רייק מיטרני
4. חווה פרקש
5. הדר פרקש
6. תעוז אבן צור
7. בן עוזרי
8. ענת יגר
9. קרן דינה פטריק
10. ציפורה לבני
11. רן מרדכי פיירשטיין
12. הילה גולדברג
13. חברים לחיים למען החיות בע"מ
14. חברים לחיים מס עמותה 580533883

פסק דין

1. התביעה

בפני תביעת התובעים, בני זוג אשר הוגשה בעילה של עוולת לשון הרע לפיצוי בסך של 250,000 ₪. התביעה הוגשה כנגד רשימה ארוכה של 12 נתבעים וכן חברה בע"מ ובנוסף עמותת "חברים לחיים" – הנתבעת מס 14. על פי כתב התביעה ולטענת התובעים, הנתבעת 1 היא מקימת ומנהלת העמותה – הנתבעת 14 ומנהלת הנתבעת 13 – חברה בע"מ. לטענת התובעים, הנתבעים כולם נטלו חלק בהשחרת שם התובעים ועוולו כלפיהם בעוולת לשון הרע באמצעות רשתות חברתיות ומדיה.

התובעים מתארים עצמם כ"אוהבי בעלי חיים" – טענה סתמית שבהחלט לא גובתה בכל ראייה. בתביעתם מתארים הם פרשה עובדתית בגדרה ביקשו לבדוק אפשרות לאמץ גור כלבים באירוע אימוץ כלבים שקיימו העמותות 13 ו-14 בגן מאיר בתל אביב. פרשת העובדות המתוארת על ידי התובעים קשורה לגרסתם ב"מתנדב" של העמותה – הנתבעת 14, שנענה לבקשתם לקבל לידיהם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

גור כלבים בו חשקו- זאת כאמור במסגרת פעילות העמותה לאימוץ כלבים בגן מאיר בתל אביב. לגרסתם הסביר להם המתנדב האלמוני כי במסגרת אימוץ כלב כי הם נדרשים לחתום על סל אימוץ ו/או הליך אומנה לשבועיים, בנוסף עליהם להתחייב לשלם עבור חיסון הכלב, קולר, וכל שיידרש בעת שהכלב ישהה ברשותם וכי כל שנותר להשלמת תהליך האומנה הוא אישור של הנתבעת 1 – מנהלת העמותה שאחראית על שחרור הכלבים לבתים זמניים או קבועים. – ס 12-14 לכתב התביעה אשר לא הייתה נוכחת בתחילת האירוע במקום.

לגרסת התובעים, כאשר הגיעה הנתבעת 1 למקום נודע לה מה"מתנדב" ששמו וזהותו לא נודעו עד לרגע זה ומיותר לציין כי לא זומן לעדות מטעם התובעים, עד למתן פסק דין זה, כי ה"תובעים מבת ים". משכך, לטענתם, סירבה להעביר לחזקתם את הכלב. ברם, כאמור, התובעים לא טרחו לזמן את המתנדב לעדות שיעיד על הנסיבות בהן היה הכלב – ולמעשה גור כלבים ברשות התובעים, לא כל שכן מה בדיוק נאמר להם אם בכלל. לכך אתייחס בהמשך.

כך או כך, לגרסת התובעים בכתב התביעה, עת הגיעה הנתבעת 1 למקום ובעת שהיה הכלב בזרועות התובע, חטפה הנתבעת 1 את הכלב בפראות מידי התובע 1 וזרקה אותו לכלוב גורים מזוהם והמשיכה לסידוריה – סעי' 18 לכתב התביעה.

לטענת התובעים בתביעתם, לאחר שהנתבעת 1 הבהירה לתובעים כי טרם החליטה "שבא לי לתת לכם את הכלב" – למרות זאת ולמרות שהכלב נלקח מהתובע על ידי הנתבעת 1 בנסיבות בהן הובהר לתובע גם לגרסתו כי הנתבעת 1 היא זו שמוסמכת להחליט אם יקבל את הכלב לרשותו, ולמרות שהתובע לא קנה כל זכות להחזיק בכלב כאמור ולאחר שגור הכלבים הוחזר לכלוב הגורים על ידי הנתבעת 1, הוא החליט על דעתו לקחת לידי את הכלב "על מנת לנקות אותו" – כך ניטען בסעיף 23 לכתב התביעה.

או אז צעקה הנתבעת 1 כי "הוא גונב את הכלב", התנפלה על התובע – כך לגרסתו, תוך "זינוק על גבו.. לעיני המון רב של אנשים ששהו בגינה הציבורית – גן מאיר, באותה עת. זאת לציין כי הן התובע והן הנתבעת 1 התייצבו בפני.

על פי מראה עיני והנתונים שהוצגו בפני, הנתבעת 1 היא אישה בעשור השביעי לחייה, קטנת קומה, להערכתי גובהה כ-1.60 מ ואילו התובע, בעשור השלישי לחייו, חסון, גבה קומה, להערכתי גובהו כ-1.85 מטר

לגרסת התובע, בשלב זה, הוא חש שמישהו "ניתלה עליו מאחור ובאופן טבעי ניער מעליו את הנתבעת".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

במאמר מוסגר יוער כי בעקבות "ניעור" זה נחבלה לכאורה הנתבעת 1, הובהלה לבית החולים, ידה השמאלית נשברה והושמה בגבס, וכנגד הנתבע 1 הוגש כתב אישום בגין "תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה". ההליך הפלילי התנהל אלא שלמועד פסק דין זה טרם ניתן פסק דין בהליך הפלילי. לא למותר להעיר כי התובע לא התייצב לשתי ישיבות הוכחות בהליך הפלילי ובעניין זה טעמיו עימו וייתכן בעטיו נדחה סיום ההליך הפלילי נכון ליום פסק דין זה.

לטענת התובע הצהירה הנתבעת 1 בתוכנית טלוויזיה כי "היא זו שקפצה על התובע 1" "נכנסתי לאמוק" "קפצתי על הגור". אלא מאי? מהעובדות שאינן מוכחות גם על ידי התובע, התובע החזיק בגור, גם לגרסתו לאחר שזה נלקח ממנו והושם בכלוב ולמעשה ללא כל רשות או זכות. לשון אחרת, התובע, גם לגרסתו על דעת עצמו, החליט לקחת את הגור לידי והחל ללכת מהמקום, באופן שגם לגרסתו הייתה הנתבעת 1 מאחוריו – מכיוון גבו. בנסיבות אלה גם לגירסת התובע טענה הנתבעת 1 "אני רצתי אליו כמו לביאה, לא פחדתי ממנו" – ס 26 לכתב התביעה. אעיר כי להתרשמותי מגרסת התובעים וגרסת הנתבעים, היה בהחלט לנתבעת 1 יסוד סביר להניח כי הוא מתכוון "לגנוב את הכלב", כפי שצעקה לגירסת התובעים.

2. הפרסומים המעוולים וטיעוני התובעים כנגד הנתבעים לצד הגנות הנתבעים :

למקרא כתב התביעה טוענים התובעים טענות כלליות כנגד הנתבעים מבלי לייחס פרסומים מסויימים למי מהנתבעים ועילות תביעה ממוקדות כנגד כל אחד מהנתבעים – כאמור 12 נתבעים במניין מלבד הנתבעים 13 ו-14 – חברה בע"מ ועמותה רשומה. סעיפים 29 עד 34 לכתב התביעה.

עילות התביעה כנגד הנתבעים :

מעיון בכתב התביעה לא למדתי על עילת התביעה כנגד הנתבעת 1 – כלומר איזה פרסום מיוחס לה כמקום עילת תביעה לתובעים ולפיכך דוחה התביעה כנגדה כבר בשלב זה!

כנגד הנתבע 2 טוען התובע כי הוא שיתף "פוסט" אל ענת פלדשטיין שם ניכתב : **צריכים את עזרתכם בזיהוי התת אדם האלה .. וכשלא נתנו להם כלב בניסיון לקחת בכוח הרביצו לראש העמותה אישה בת 65... ביזיון של אנשים** – מעיון בסעיף 35 לכתב התביעה ניתן ללמוד שהפניה אינה מכוונת לאדם מסויים לא כל שכן לתובעים, ואינה נוקבת בשם, שהרי התובעים ניסו להימלט או להסתלק מהמקום ונדרש היה זיהויים .

לטענת התובעים, הנתבע 2 שיתף סרטון של התוכנית "הכל כלול" של סיון כהן וכתב, תוך ציון שם התובעים אלא שלא ניתן ללמוד מכתב התביעה לאלו מדבריו שצוטטו בסעיף 36 טוען כי עסקינן בלשון הרע .

לטענת הנתבע 2 בהגנתו לא ניתן לראות בדברים שמיוחסים לו לשון הרע אלא "הבעת דעה לגיטימית, לא כל שכן נוכח חומרת מעשי התובעים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

בהתייחס לנתבעת 3 – מאיה ראיין נטען כי הפיצה את הפוסט של קארן פטריק ואף כתבה "תפיצו שהנבלות האלה יתביישו לצאת מהבית..." כינתה את התובעים "פחי אשפה", כינתה את התובעת – "בהמה".

לעניין זה טוענת הנתבעת 3 בהגנתה כי בסה"כ עסקינן בגידופים וכינויי גנאי המשקפים את מצב רוחה והבעת דעתה לנוכח נסיבות המקרה החמורות מהוות זוטי דברים.

בהתייחס לנתבעת 4 ו-5 נטען שגם הן שיתפו את הפוסט של קארן פטריק- שאינה נתבעת בעצמה.

בלשון הפוסט ששותף נכתב "התת אדם הזה הגיע אתמול.. לאחר שסירבנו, הנ"ל ניסה לגנוב הגור..גלילה בחירוף נפשה חטפה את הגור מידי בתגובה הוא תקף את מנהל העמותה..הטיח אותה בחוזקה על הרצפה..."

הנתבעת 4 טענה להגנתה כי כל שעשתה הוא שיתוף של פוסט שתאר התרחשות האירוע כהוויתו. אירוע בו התובעים נקטו באלימות כלפי הנתבעות 1 ו-5 בנסיבות אלה טוענת הנתבעת 4 - להגנתה "אמת דיברתי"

אשר לנתבעת 5 – שהייתה גם היא קרובן לאלימות התובעים לגרסתה, גם היא לטענתה שיתפה פוסט שתיאר את האירוע להוויתו – משכך הגנתה גם היא היא "אמת דיברתי".

בהתייחס לנתבעת 6 תעוז אבן חן ניטען כי שיתף פוסט בו נרשם "גלילה..שנדחפה ע"י בן אדם שרצה לאמץ ולא הסכמנו לתת לו כלב כי לא היה נראה בעלים ראוי וצדקנו נשברה לה היד" בעניין זה ניטען על ידי הנתבעת להגנתה כי שיתפה פוסט ששיקף את התמונה לאשורה- עובדות שעולות גם מהסרטון שצולם מהשלב בו התאוששה קמה הנתבעת 1 לאחר שנהדפה לריצפה

בהתייחס לנתבע 7 – בן עוזרי נטען כי פרסם " היום הותקפה אשה מבוגרת ... רק כי לא רצתה למסור לו כלב הוא פשוט העיף את אחראית העמותה על הגב ולא הפסיק לקלל את כולם..כמובן שהם שמעו משטרה הם נעלמו משם ..בשלב מסויים הוא פשוט ברח בריצה...לא נעבור בשתיקה לשתי תתי האדם האלו"- הגנת הנתבע 7 זהה להגנת הנתבע 6 בלווית טענה כי עסקינן בהבעת דעה נוכח התנהגותם המתלהמת של התובעים שתועדה כאמור בסרטון שצורף כראיה בפני. לחלופין ניטען כי עסקינן בזוטי דברים.

בהתייחס לנתבעת 8 ניטען כי זו הוסיפה תמונה של התובע 1, את שמו המלא, שיתפה את הפוסט בו העלה בעבר פוסט קודם שם ביקש למסור את כלבתו ורשמה: "הם לוקחים כלבים מעמותות ומוכרים אותם כאילו זה מוצר. לרוב אלו כלבים שנמכרים לקרבות ועוברים התעללויות נוראיות"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

להגנתה טענה הנתבעת 8 כי דבריה הוצאו מהקשרם. כי דבריה נאמרו בהקשר של דיון כללי המתייחס לאנשים שלוקחים כלבים מעמותות ומוכרים אותם "והוסיפה וטענה כי גם התובע בעצמו פרסם פרסום קודם בו ביקש למכור את כלבתו – "עת ביקש למכור גורה בת 5 חודשים – ס 21 לכתב הגנתה. לטענתה עסקינן בהבעת דעה בלבד באשר להתנהגות התובעים ולגבי השיח שהתפתח בנושא קניית ומכירת כלבים.

והוסיפה וטענה להגנתה תוך הסתמכות על סעיף 5(א) לפקנ"ז "תהא הגנה שהתובע ידע והעריך או יש להניח שידע והעריך את מצב הדברים שגרמו לנזק וכי חשף עצמו או רכשו למצב זה מרצונו" לאור התנהגותו האלימה ביום אימוץ הכלבים בנסיבות בהן נטל את הגור ללא רשות ולמרות שנלקח ממנו. בהתייחס לאפשרות של אי הוכחת כוונת התובעים לקחת את הגור ולמכור אותו לאחר מכן – ניטען כי מדובר ב"פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש", וכי פרסמה את הפרסום בתום לב – סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

בהתייחס לנתבעת 9 ניטען כי כתבה "התת אדם הזה הגיע אתמול... הוא ניסה לגנוב הגור כשהוא מחזיק בו בעורף באלימות... הוא תקף את מנהלת העמותה אישה בת 65 הטיח אותה בחוזקה על הרצפה..."

גם במקרה דנן טענה להגנתה כי הפרסום שפרסמה שיקף את העובדות לאשורן ולפיכך עומדת לה הגנת אמת דיברתי. באשר לביטוי תתי אדם בו השתמשה – לטענתה בהגנתה טענה כי עסקינן בהבעת דעה נוכח התנהגות התובעים במהלך האירוע.

בהתייחס לנתבעת 10 ציפי ליבני ניטען כי שיתפה פוסט של קרן פטריק "אלה הפרצופים!! תמיד הם נראים אותו דבר!! חלאות!!".."הלוואי ותמות חתיכת זבל אנושי!! אלוהים יעניש אותך!! חלאה שכמותך.." - להגנתה טענה כי מדובר בהבעת דעה נוכח התנהגות והתלהמות התובעים במהלך האירוע.

בהתייחס לנתבע 11 טען שפרסם כתבות הויידאו.. הם טוענים שהדר ביימה את נפילתה .. ניתן לראות שזה שקר.."
ניטען כי הדברים אינם מהווים לשון הרע. מדובר בשיתוף סרטונים אותנטיים והבעת דעה כי הטענה כי שהנתבעת 5 ביימה את נפילתה היא שקר.

בהתייחס לנתבעת 12 ניטען שפרסמה: "גלילה עם יד שבורה בגלל חלאת אדם.. התת אדם הזה הגיע אתמול.. הנ"ל ניסה לגנוב הגור.. הוא תקף את מנהלת העמותה.. הטיח אותה בחוזקה על הרצפה.... הדר שבאה לעזרתה חטפה אף היא חבטות.. הפילו גם אותה.."

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

להגנתה טענה כי הפרסום שפרסמה מהווה תיאור המצב לאשורו כפי שבא לידי ביטוי בין היתר בסרטונים שפורסמו. משכך מדובר בהגנת אמת דיברתי ודין התביעה להידחות כנגדה.

בהתייחס לנתבעות 13, ו-41- אין חולק כי עסקינן בעמותות שלא ביצעו כל פרסום ודין התביעה נגדן להידחות

3. הגנות הנתבעים – במישור המשפטי

על פי כתב הגנת הנתבעים מדובר באירוע לו היו עדים רבים והוא תועד! התנהלות התובעים בקולניות ובאלימות תוך ניבולי פה היא שהביאה לחשיפה על ידי גופי תקשורת – מאקו מבית קשת אלה שגופי התקשורת הציבוריים לא נתבעו על ידי התובעים.

הסתכנות מרצון

אחת מטענות ההגנה של הנתבעים 1-3 ו-121-6 היא בסעיף 23 לסיכומי נתבעים אלה - להסתכנות מרצון לפי סעיף 5(א) לפקני"ז לאמור:

”

(א5.)

”בתובענה שהוגשה על עוולה תהא הגנה שהתובע ידע והעריך, או יש להניח

שידע והעריך, את מצב הדברים שגרמו לנזק וכי חשף עצמו או רכושו למצב זה

מרצונו”

כל זאת זאת נוכח התנהגותם האלימה והברוטלית של התובעים לטענתם.

אשם תורם

בנוסף, ולחלופין למעשה טענו לאשם תורם של התובעים – מכח סעיף 68 לפקנז. זאת בעיקר נוכח נסיבות המקרה לאמור כי התובע, למרות שלא הורשה לקחת את הכלב, נטל אותו לידיו ופנה ללכת כשהכלב בזרועותיו וזאת ללא רשות.

אשר לטענות ההגנה של הנתבעים מכח חוק איסור לשון הרע, טוענים הם להגנות מכח סעיפים 14 ו-15 לחוק איסור לשון הרע, ולענייננו **הגנת אמת דיברתי והגנת תום הלב**.

כאמור, לעניין הפרסומים עליהם מלינים התובעים – טוענים הנתבעים להגנתם – **הגנת "אמת בפרסום"** תוך שימת דגש על התנהגות התובעים, ניבולי הפה הקללות, הדחיפות ותקיפת הנתבעת 1 וגרם חבלה חמורה לידה של הנתבעת 1, ועיקר עיקרים – בריחתם מזירת האירוע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

וכל זאת כאמור, בנסיבות בהן החזיקו התובעים ובעיקר התובע 1 בתמיכתה הקולנית של התובעת 2, בגור הכלבים, בסמוך לפני האירוע, ללא רשות וללא כל זכות תוך ביסוס חשד בהחלט סביר כי הם עומדים לגנוב את הגור! שהרי בפירוש הודה התובע כי הנתבעת 1 לקחה ממנו את הגור, החזירה אותו לכלוב הכלבים אלא שהוא החליט אחרת וחזר ולקח אותו לזרועותיו תוך התרחקות מהמקום ותוך יצירת חשש בהחלט סביר כי הוא עתיד להמשיך ולהתרחק כאשר הגור בזרועותיו ולמעשה לגנוב אותו.

4. דין טענת ההגנה אמת דיברתי להתקבל!.

בהחלט שוכנעתי כי התובעים בהחלט ידעו כי אינם רשאים לקחת את גור הכלבים, ניסו לקחת למרות זאת, כאשר נתפס התובע 1 בקלקלתו עת ביקשה הנתבעת 1 לקחת ממנו את הגור לבל ייגנב, הוא הוטחה / נדחפה על ידו והופלה לריצפה וכפי שגם נוכחתי הופעל כוח כלפיה כך שבפועל נשברה ידה והושמה בגבס!.

תיאור המקרה על ידי הנתבעים ברשתות החברתיות שיקף את המצב לאשורו גם אם ניתן בהחלט לבטא הסתייגות מהשפה הנמוכה והמגדפת בה.

טענה נוספת שהעלו הייתה כי מי שביצע את הפרסום היה המפרסמים – רשתות התקשורת אלא שאלה לא נתבעו על ידי התובעים.

אשר להגנת תום הלב – לטענת הנתבעים הם ראו לעצמם חובה להזהיר את הציבור מהתובע שהתברר כי כבר "סחר" וליתר הדיוק ביקש למכור כלב שלא היה רשום ברשותו כחוק כבעליו.

די בטענה זו שנוכחתי באמיתותה, ובנסיבות כפי שתוארו מעלה לבסס הגנת תום לב לנתבעים ואני מקבלת הגנה זו!

הבעת דעה אישית

עוד טענו כי עסקינן בהבעת דעתם האישית גם אם נקטו בלשון קללות וגידופים.

5. העובדות בהן נוכחתי

לאחר שעיינתי במכלול הראיות בתיק, וגירסאות הצדדים לרבות גירסאות התובעים לרבות בסרטון שצורף כחומר ראיות נחה דעתי כי התובעים, למרות שהובהר לתובע חד משמעית אי אינו רשאי להחזיק את הגור, הוא נלקח על ידי הנתבעת 1 ממנו והוחזר לכלוב הגורים!.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

התובע למרות זאת, החליט על דעת עצמו לקחת את הגור בזרועותיו ללא כל רשות או זכות או סמכות. מכאן חשדה הבהחלט מוצדק של הנתבעת 1 כי התובעים ובעיקר התובע 1 עמד "לגנוב" את הגור – כלומר לקחתו ללא רשות וללא הסכמת הנתבעת!

עיינתי בסרטון שצירפו הנתבעים לכתבי הגנתם ולתצהיריהם. הסרטון מתעד אומנם את הדקות לאחר שהנתבעת 1 קמה מהרצפה לאחר שהוטחה לריצפה על ידי התובע !.

בשלב זה נוכחתי בהתלהמות, צעקות מצד שני התובעים, שפת גוף אלימה, שפה מילולית אלימה ובריונית ונסיון של התובעים 1 ו-2 לברוח מן הזירה למרות שהיה בהחלט ברור להם כי הנתבעת 1 הופלה על ידי התובע (בשלב זה סביר להניח שטרם הוברר שנשברה ידה).

למרות השפה הבוטה אצטט מספר פנינים שיצאו מי התובעים:

"מה את קופצת עלי כמו מטומטמת" "יא בהמה" "יא מטומטמת"

התובעים שניהם מנסים "לברוח" מהזירה, הנתבעת בעלת זנב הסוס – הנתבעת 5 מנסה לעצור בעדם, התובעת 2 דוחפת אותה, התובע 1 מפיל אותה לריצפה

התובעים בורחים מהזירה ודוחפים את המתנדבת עם שקיות שבידיהם, והכל בצעקות, התלהמות ושפת גוף אלימה מאוד.

6 הכרעה

בעניין הטענה להבעת דעה אישית עסקה הפסיקה רבות. ואצטט אחד מפסק הדין המאוחרים שמיצו הלכה הפסוקה שהשתרשה לפחות במהלך שני עשורים של פסיקה אפנה עניין זה לפסק דינו של כבוד הושפט אברהם אברהם בבית המשפט המחוזי בנצרת בע"א 10265-12-21 בעניין ניסים זמיר נ סעדיה

ובלשון כבוד השופט אברהם אברהם בפסק הדין כאמור:

"מתח מובנה קיים בין חופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב. זכותו של אדם להתבטא מסתיימת במקום שבו התבטאותו פוגע בזולתו. עם זאת, לא כל התבטאות פוגענית תחצה את הגבול שבין המותר (חופש הביטוי) לבין האסור (לשון הרע). דבריו של המערער כלפי המשיב ("על הפנים מפסידן") בהחלט אינם נעימים לאוזן, אלא שלהבנתי לא ניתן לראותם יותר מאשר דברי גידוף או קללה שיצאו מפיו של המערער כלפי המשיב, שאינם מגיעים כדי הוצאת דיבה. על סוג זה של פרסום אמר בית המשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-07-38045 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

העליון (רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר [פורסם בנבו] (12.11.06) מפי כב' השופט א' ריבלין):

"לא אמרתי – ואינני אומר – כי גידופים, קללות והתרסות אינם עשויים לבוא בגדר לשון הרע... סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד, ועל כן להוות משום "לשון הרע". עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב'לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" (שנהר, בספרו הנ"ל, בעמ' 131, והאסמכתאות שם...).

....., "לא כל גידוף, לא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה...". דברי הנתבעים אשר כן זכו לפרסום, בנסיבות בהן בוצע הפרסום אינם עשויים לבסס עילת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע. טעם זה לבדו די בו כדי לדחות את תביעת התובעים.

אשר להגנת תום הלב מכח לסעיף 15(4) לחוק, וזו לשונו:

"תהא זאת הגנה טובה אם ... הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות..."

כעולה מהוראת הסעיף, על מנת לחסות תחת הגנה זו, על המפרסם לקיים אחר שני תנאים מצטברים: האחד, **כי הפרסום נעשה בתום לב**, והשני – כי הפרסום נעשה בגדר אחת מן החלופות הנסיבתיות שמונה הוראת החוק (ע"א 354/76 עזבון שרף נ' שרותי יעוץ כלכלי בע"מ, פ"ד לה(4) 169, 175 (1981). – על מנת להגן על עניין ציבורי והיה בקשר לעניין ציבורי ("הבעת דעתה על התנהגות הנפגע ... בקשר לעניין ציבורי..."),

וכמסקנת כבוד השופטת עדנה ארבל בעניין פריג' פרשנות זו מתיישבת עם לשון החוק, ולטעמי גם מקדמת את תכליתה של הוראת החוק, המבקשת לתת מחסה מפני תביעת לשון הרע למי שכל מעשיו היו הבעת דעה בעניין ציבורי, גם אם הנפגע אינו נושא תפקיד ציבורי. חיזוק למסקנה פרשנית זו ניתן לראות בדברי כב' השופטת ע' ארבל ברע"א 2572/04 פריג' נ' כל הזמן [פורסם בנבו] (16.06.08) (פסקה 18):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

"הצדדים הכבירו מילים בשאלה האם מדובר בהבעת דעה על התנהגות הנפגע..... אין מקום לספק לדידי כי המאמר אינו אלא הבעת דעה על התנהגותו של הנפגע, המבקש, בקשר לעניין ציבורי."

לשון אחרת, כאשר נאמרו הדברים מתוך רצון להגן על עניין ציבורי, קיבלו בתי המשפט את ההגנה לאמור כי עסקינן בהבעת דעה בעניין ציבורי בהקשר בו עוסק [סעיף 15\(4\)](#)

אשר לסוגיית תום הלב והאם ניתן ללמוד על תום לב המפרסמים – הנתבעים - התנאי השני מבין שני התנאים המצטברים של [סעיף 15\(4\)](#) לחוק מתקיים בענייננו.

ועוד אוסיף באשר לתנאי הראשון -האם הפרסום נעשה בתום לב.?

[סעיף 16\(א\)](#) לחוק מספק לנו כלי ראייתי להוכחת קיומו של תום הלב בפרסום, וזו לשונו:

"הוכיח ... הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב."

"הסבירות הנוכרת [בס"ק 16\(א\)](#) הנ"ל מושפעת, בין היתר, מתוכן הפרסום, מידת חומרנותו, תפוצתו ואופיו, נסיבות המקרה ומערכת היחסים בין הצדדים ([רע"א 6307/12](#) משה כהן נ' ד"ר זוהר דבורקין [פורסם בבנו] [11.11.2012]). על סבירות זו אמר בית המשפט העליון בעניין בן גביר הנ"ל:

"תנאי הסבירות לצורך חזקת תום הלב בענייננו מבקש לאזן בין חופש הביטוי להגנה על כבוד האדם ושמו הטוב. הוא מעמיד את תכליתה החברתית של ההגנה בהקשרה הספציפי, מול ערך ההגנה על שמו וכבודו של האדם. יסוד הסבירות בחזקת תום הלב מחייב בחינה של מידתה ואיכותה של הפגיעה, על רקע נסיבות המקרה, והערכה נורמטיבית האם הפגיעה ראויה להגנה ([ע"א 5653/98](#) אמיליו פלוס נ' חלוץ פ"ד נה(5) 865, 900)... להתנהגות המפרסם טרם הפרסום, בשעת הפרסום, ולאחריו משמעות בעלת משקל בהקשר לסבירות הפרסום. טיב הפרסום ותוכנו גם הם משליכים על סבירות הפרסום. פרסום שנועד כל כולו לפגוע, להעליב ולבזות עשוי להיחשב חורג מן הסביר, וחזרה על התבטאויות פוגעניות בהזדמנויות נוספות עשויה לשלול תום לב."

ומהכא להתם: אשר לנסיבות בהן פורסמו פרסומי הנתבעים עליהם מלינים התובעים

הפרסומים נשוא פסק דין זה נעשו על רקע אירוע מצער בו מצד אחד ניסה התובע לקחת לרשותו ולכל הפחות החזיק שלא ברשות גור כלבים בעל ערך, ובנסיבות שלא ניתן למצוא להן כל צידוק מצידי, הדף, הפיל ופגע בנתבעת 1 פגיעה חמורה שהביאה אותה לכלל גיבוס ידה, ובה בעת התובעת תומכת בו והודפת את מי מהנתבעים, ולא זאת אף זאת אלא שהנתבעים טרחו לברוח מהזירה מבלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

להושיט עזרה לנתבעת 1 שאין חולק שניפגעה בנסיבות אלה בהן נעשה הפרסום. "קשה להלום שפרסום .. שכזה, ובנסיבות שתוארו, לא יימצא בתוך מתחם הסבירות עליו מדברת הוראת החוק".

כאמור, הדברים שפורסמו בוודאי אינם נעימים לאוזנו של השומע או לעין הקורא, לא כל שכן לתובעים עצמם, אך לא ניתן לראות בהם השתלחות החורגת מן המתחם שמאפשר חופש הביטוי, והכל בנסיבות האירוע בו נוכחתי כפי שתיארתי מעלה והתנהגות התובעים, התנהגותם והתלהמותם במהלך האירוע, ניבולי הפה האלימות מצידם ובריחתם מזירת האירוע לאחר שהנתבעת 1, אין חולק אישה מבוגרת הוטחה לריצפה על ידי התובע. בהתנהגות זו ובעיקר התנהגות התובע שניתמך על ידי התובעת 2 - תרמו את תרומתם הנדיבה, על דרך אשמים התורם באלימות תוקפנות התלהמות קללות וניבולי פה.

סוף דבר

לסיכום, את הדברים שפורסמו יש אכן לראות כדברי גידוף ומוטב היה אילו היו מפורסמים בנוסח תרבותי ולא מגדף. אלא שפרסומים אלה, בהקשר הדברים בהם נאמרו ולנוכח התנהלות התובעים עצמם, במועד האירוע שתועדה ואפשרה לבית המשפט ולציבור שצפה בתוכניות הטלוויזיה להיווכח בה, אינם מגיעים כדי לשון הרע. בכל מקרה הם מהווים בבחינת הבעת דעה ושאת נפש על פעילותו של התובע וזוגתו התובעת, שנאמרו בסערת רגשות ובעידנא דריתחא. אלה חוסים הם תחת הגנת תום הלב [שבסעיף 415\(4\)](#) לחוק, והגנת אמת דיברתי כאמור לעיל, ואינם מגיעים לכדי לשון הרע.

עוד אוסיף, כי לא שוכנעתי שהנתבעים עשו את הפרסום מתוך כוונה ברורה ומובהקת לפגוע בתובעים אלא נוכח נסיבות המקרה כאשר התובעים תקפו את הנתבעים ובעיקר את הנתבעת 1 והנתבעת 5 והתובע 1 ממש גרם לחבלה חמורה לנתבעת 1 לשבר בידה. למרות זאת ובמקום להושיט עזרה לנתבעת 1 שנפגעה - טרחו השניים לברוח מן הזירה. התוצאה היא שדוחה את התביעה.

מחייבת את התובעים ביחד ולחוד בהוצאות כל אחד מהנתבעים בניפרד בסך של 20,475 ₪ בצירוף ריבית חוקית והפרשי הצמדה למדד החל מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, ג' סיוון תשפ"ג, 23 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 38045-07-18 ג'רבי ואח' נ' אבן חן ואח'

כוכבה לוי, שופטת

